

ΑΝΘΟΥΛΑ ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΟΥ

Από πού πάμε για το αύριο;

ΚΕΔΡΟΣ

Ανθούλα Αθανασιάδου: *Από πού πάμε για το αύριο;*

ISBN 978-960-04-5584-7

Επιμέλεια-Διόρθωση: Στέλλα Τσάλα

Ηλεκτρονική σελιδοποίηση-διόρθωση: Νικολέττα Δουλάμη

© *Ανθούλα Αθανασιάδου, 2026*

© *Εκδόσεις Κέδρος, Α.Ε., 2026*

Κέδρος Εκδοτική Α.Ε.

Γ. Γενναδίου 3

Αθήνα 106 78

τηλ. 210 38 09 712-14 • φαξ 210 33 02 655

www.kedros.gr • www.facebook.com/kedros.gr

e-mail: books@kedros.gr

Μια καθημερινή μέρα

– **Α**ΝΤΩΝΙΑΔΟΥ!

Μπαμ...

Η διαπεραστική φωνή που εκστόμισε με ένταση το όνομά μου και το δυνατό χτύπημα στην έδρα που ακολούθησε διαπέρασαν τη θολούρα του μυαλού μου και με έβγαλαν από τον λήθαργο, όπου είχα βυθιστεί παρά τη θέλησή μου.

– Αν έρχεσαι στην τάξη για να κοιμάσαι, καλύτερα να συνεχίζεις τον ύπνο στο κρεβάτι σου, πρόσθεσε αμείλικτα η καθηγήτρια της ιστορίας. Ούτως ή άλλως, την απουσία δεν θα τη γλιτώσεις, μια που το σώμα σου μεν βρίσκεται στην αίθουσα, το πνεύμα σου όμως κάπου αλλού περιπλανιέται. Δοιπόν, συνεχίζουμε! Ρωτώ όλους, και όποιος είναι έτοιμος να σηκώσει το χέρι του: Πώς επιτεύχθηκε τελικά ο εξελληνισμός του βυζαντινού κράτους;

Χάθηκα πάλι. Ποιος άνθρωπος είναι ικανός, στις εννέα παρά τέταρτο το πρωί, ύστερα από μόλις πέντε ώρες

ύπνου, να αναλύει τον εξελληνισμό του Βυζαντίου; Όχι εγώ, πάντως.

Με ένα κλεφτό βλέμμα στην τάξη διαπίστωσα πως μόνο τρεις είχαν σηκώσει το χέρι τους. Όσο για μένα, ο μόνος λόγος για τον οποίο βρίσκομαι εδώ, και όχι στο κρεβάτι μου, τέτοια ώρα είναι πως έχω ήδη φτάσει οριακά τις απουσίες που δικαιούμαι και έχουμε ακόμα Απρίλιο. Πράγμα που σημαίνει πως στο διάλειμμα πρέπει να τρέξω πίσω απ' την ιστορικού, για να τη γλείψω και να την παρακαλέσω με δάκρυα να μη μου βάλει απουσία, όπως απείλησε.

Μα είναι ποτέ δυνατόν; Κανείς πια δεν μας λυπάται; Κάθομαι εδώ, σ' αυτό το αξιοθρήνητο θρανίο, και το μόνο που δεν σκέφτομαι είναι τα έπη και τα βάσανα της Βυζαντινής Αυτοκρατορίας. Αντιθέτως, σκέφτομαι τα δικά μου βάσανα. Ξυπνάω κάθε μέρα στις εφτά και μισή και μέχρι τις δέκα το βράδυ, που γυρνάω στο σπίτι από το φροντιστήριο ή τα αγγλικά, δεν στέκομαι στιγμή. Ίσα που προφταίνω το μεσημέρι να κατεβάσω μια ρηματοδομποικιά και να χαζέψω για λίγη ώρα στο Ίνσταγκραμ και συνεχίζω την τρεχάλα, στην αναζήτηση της τέλειας αποστήθισης, που θα μου δώσει σε έναν μήνα την επιβράβευση του διπλώματος Proficiency (αν καταφέρω βέβαια να το πάρω) και τις βάσεις για να περάσω με καλούς βαθμούς τη δευτέρα λυκείου, ώστε να πάρω το βάπτισμα του πυρός για τα αγγούρια που θα στρωθούν μπροστά μου του χρόνου.

Σκεφτείτε λοιπόν τώρα και απαντήστε μου: Ποιος ενήλικας δουλεύει δεκαπέντε ώρες τη μέρα, με ένα σύντομο μεσημεριανό διάλειμμα και χωρίς να πληρώνεται; Γιατί όλοι εμείς αυτό ακριβώς κάνουμε. Ζούμε μέσα στο άγχος, κυνηγώντας τα σχολικά και τα φροντιστηριακά μας μαθήματα, χώρια τις γλώσσες. Κι εγώ θέλω να ουρλιάξω σε όλους τους τόνους πως αυτή δεν είναι ζωή. Αλλά τι ωφελεί το βουβό μου ουρλιαχτό; Το σύστημα που πλέκεται γύρω μας είναι ασφυκτικό. Το μόνο που μας απομένει για να επιβιώσουμε είναι να παίρνουμε μικρές ανάσες τα Σάββατα, που – ακόμα – μας επιτρέπεται να βγαίνουμε. Λέω «ακόμα», γιατί έχω βάσιμες υποψίες πως του χρόνου θα χαθούν και τα σαββατόβραδα. Οι γονείς μου είναι αμειλικτοι, και μάλλον το μοναδικό πράγμα στο οποίο συμφωνούν πια και οι δύο είναι πως η μοναχοκόρη τους πρέπει οπωσδήποτε να πετύχει την είσοδό της στο πανεπιστήμιο. Κι εκεί αρχίζουν και τελειώνουν τα θέματα στα οποία συμφωνούν. Διότι ακόμη και το αντικείμενο των σπουδών μου δεν ανήκει στη σφαίρα της συνεννόησής τους.

Η μαμά, ας πούμε, είναι δικηγόρος. Έχει μαζί με έναν συνάδελφό της ένα μικρό δικηγορικό γραφείο στο κέντρο. Εκείνος ασχολείται βασικά με δάνεια και υποθήκες σπιτιών κι εκείνη αναλαμβάνει τις υποθέσεις διαζυγίων. Τι ενδιαφέρουσα ζωή! Δεν λέω, ένα καλό μεροκάματο βγαίνει απ' αυτές τις βαρετές ασχολίες, αλλά, οπωσδήποτε, δεν είναι το όνειρο της ζωής μου να γίνω δικηγόρος, για να εκπροσωπώ εγκαταλειμμένες συζύγους που

θέλουν στην πραγματικότητα να δηλητηριάσουν τους άντρες τους, κι επειδή δεν μπορούν, βάζουν τη μάνα μου να τους κάνει τη ζωή πατίνι με τις παράλογες απαιτήσεις τους. Φυσικά, το ίδιο σενάριο ισχύει και για τους άντρες. Μόνο που η μαμά, ίσως επειδή είναι γυναίκα, ίσως επειδή διατηρεί ακόμα τον κύκλο των φιλενάδων που είχε στο λύκειο, έχει περισσότερους πελάτες γένους θηλυκού. Και το κακό είναι πως τα διαζύγια δεν τελειώνουν ποτέ, κι εξαιτίας αυτού του γεγονότος η μαμά θέλει να μπω στη Νομική και να κληρονομήσω το γραφείο της, όταν έρθει η ώρα εκείνη να αποσυρθεί.

– Μα τι λαμπρό μέλλον! ειρωνεύομαι. Να ασχολούμαι όλη μου τη ζωή με κόσμο που ξεκατινιάζεται μπροστά μου, που αφρίζει από αγανάκτηση για τον σύντροφο που κάποτε ερωτεύτηκε με πάθος! Αυτό ονειρεύεσαι, δηλαδή, για την κόρη σου;

– Αυτό που ονειρεύομαι πρωτίστως είναι η κόρη μου να βγάζει αξιοπρεπώς το ψωμί της και να μην εξαρτάται από κανέναν, άντρα ή γυναίκα! απαντάει η μαμά. Και αυτό το γραφείο θα σου δώσει την ανεξαρτησία σου, Μαριάντζε-λα. Δεν ξέρεις πόσο σημαντικό είναι αυτό! Δεν μπορείς να φανταστείς τι ιστορίες ακούω στη δουλειά μου, πόσες κακοποιήσεις, πόση εκμετάλλευση, πόση απόγνωση, που δεν θα υπήρχε, σε τέτοιο βαθμό τουλάχιστον, αν και τα δύο μέλη του γάμου ήταν οικονομικά αυτόρρη και ανεξάρτητα. Φυσικά, δεν θέλω τίποτα λιγότερο απ' αυτό για σένα. Σκέψου, απλώς θα κουραστείς για δύο χρόνια. Δεν

είναι μεγάλο τίμημα αυτό μπροστά σε μια ολόκληρη ζωή. Μετά, αφού μπεις στο πανεπιστήμιο, θα είναι όλα πιο εύκολα. Θα σε βοηθάω κι εγώ... και θα έχεις μια δουλειά σίγουρη και στρωμένη.

– ΜΑΜΑ! Φτάνει... τα έχουμε πει χίλιες φορές, δεν θέλω να γίνω δικηγόρος!

– Και τι θέλεις, λοιπόν; Το βρήκες, τόσο καιρό που το σκέφτεσαι; Θα μας πεις τελικά; ρωτάει η μαμά εκνευρισμένη για πολλοστή φορά.

Και για πολλοστή φορά εγώ δεν ξέρω τι να απαντήσω. Γιατί, δυστυχώς, ανήκω στην πλειοψηφία των ανθρώπων της ηλικίας μου που δεν έχουν ξεκάθαρο στόχο. Δεν με τραβάει τίποτα ιδιαίτερα, δεν έχω πουθενά κάποιο ταλέντο, κάποια κλίση, κάποιο πάθος για κάτι. Είμαι μια μεσαία μαθήτρια, κάπως καλύτερη στα θετικά από τα θεωρητικά μαθήματα, αλλά δεν τρελαίνομαι κιόλας. Το ότι είμαι πιο καλή στα μαθηματικά απ' ό,τι στα αρχαία με κάνει απλώς να σκέφτομαι πιο σοβαρά την επιμονή του μπαμπά, να δώσω δηλαδή για διοίκηση επιχειρήσεων. Έχω κι από κείνη την πλευρά να «κληρονομήσω» δουλειά, μια που ο μπαμπάς είναι επιχειρηματίας. Προμηθεύει ξενοδοχεία και τουριστικά καταλύματα με όλο τον εξοπλισμό που χρειάζονται. Τα σερβίτσια, οι πετσέτες και τα κλινοσκεπάσματα στο σπίτι μας δίνουν την εντύπωση σαν να βρισκόμαστε σε ξενοδοχείο. Αφού τα έχουμε σε τιμές χονδρικής, γιατί να τα παίρνουμε από αλλού; Έτσι εξηγείται η απέχθειά μου για τα ολόλευκα σεντόνια και

τις πετσέτες και η λαχτάρα μου για κάτι εμπριμέ. Στο σπίτι που θα έχω εγώ, θα υπάρχουν μόνο σεντόνια φλοράλ και πετσέτες πολύχρωμες.

Στο σπίτι που θα έχω εγώ... Τι ωραία που ακούγεται! Θα μπορώ να κοιμάμαι όσο θέλω, να καλώ τους φίλους μου ό,τι ώρα θέλω, να είμαι μια φοιτήτρια... Φοιτήτρια, είπα; Σε ποιο αντικείμενο; Όταν μέσα μου έχω ήδη απορρίψει τις δύο επιλογές, νομικά και διοίκηση επιχειρήσεων, και στη θέση τους δεν έχω καταφέρει να βάλω απολύτως τίποτα...

Κι αν δεν θέλω να σπουδάσω κάτι; Αν θέλω απλώς να ζω; Να ταξιδεύω, να γνωρίζω κόσμο, να πηγαίνω σε γκαλερί και μουσεία, σε κλαμπ και ταβερνάκια;

Και σ' αυτό ακριβώς το σημείο, κυρίες και κύριοι, έρχεται το ερώτημα: Με τι λεφτά θα τα κάνεις όλα αυτά; Μα θα δουλεύω! Κάπου, κάπως... Ναι, σοβαρά; Δηλαδή, υπάλληλος σε κατάστημα ρούχων ή σερβιτόρα σε καφετέρια; Δουλειά εξοντωτική, που δεν θα σου αφήνει ούτε χρόνο ούτε χρήμα για να ζεις όπως ονειρεύεσαι; Ναι, εντάξει. Κατανοώ πως είμαι πολύ αχάριστη, όταν μου προσφέρει η ζωή δύο καλές και προσοδοφόρες επαγγελματικές επιλογές μέσω των γονιών μου κι εγώ κάθομαι και γκρινιάζω, ενώ άλλα παιδιά δεν έχουν καν αυτές τις ευκαιρίες, αλλά, αλήθεια, δεν μπορώ να φανταστώ να ασχολούμαι σε όλη την ενήλικη ζωή μου με διαζύγια ή με κλινικοσκέπασματα και φλιτζάνια για καφέ και τσάι... Το σκέφτομαι και μαραζώνω.

Γιατί να μην είμαι σαν τον Γιάννη μου; Που ξέρει τι θέλει, που βρίσκεται ήδη στη μέση των σπουδών του, που ονειρεύεται τη στιγμή που θα διευθύνει τη δική του κουζίνα ως σεφ και που, μέχρι να συμβεί αυτό, δεν τον πειράζει καθόλου να πλένει μαρούλια και να καθαρίζει πάγκους κουζίνας όλη μέρα; Μάλιστα το ευχαριστιέται κιόλας! Ουφ, γιατί εμένα μου φαίνονται όλα τόσο μα τόσο δύσκολα;

Επιτέλους, κουδούνι. Ολιγόλεπτο διάλειμμα πριν από την επόμενη ώρα. Γέρνω πάνω στο θρανίο και κλείνω τα μάτια μου. Πέντε λεπτά αμνησίας, μόνο αυτό ζητάω! Να πάψω να σκέφτομαι όλα αυτά τα βασανιστικά ερωτήματα που δεν βρίσκουν απάντηση. Pause.

Γιάννης και Χλόη

Τον Γιάννη τον γνώρισα πριν από δέκα μήνες. Εγώ ήμουν στο τέλος της πρώτης λυκείου κι εκείνος στην τρίτη, έτοιμος να αποφοιτήσει. Δεν τον είχα προσέξει, μέχρι που ένα μεσημέρι, καθώς έφευγα για το σπίτι μου διασχίζοντας το προαύλιο, ένας δυνατός αέρας πήρε όλες τις φωτοτυπίες που κρατούσα χύμα στα χέρια μου και τις σκόρπισε τριγύρω. Ο Γιάννης μιλούσε με δυο φίλους του, αλλά το είδε και έτρεξε να βοηθήσει. Μάζευε αυτός απ' τη μία κι εγώ απ' την άλλη, μέχρι που συναντηθήκαμε στη μέση. Μου έδωσε τα χαρτιά και, καθώς ανασηκώθηκα για να τα πάρω και να τον ευχαριστήσω, πρόσεξα για πρώτη φορά τα μάτια του. Ο Γιάννης γενικά δεν είναι κανένας κούκλος, ούτε τραβάει εύκολα τα βλέμματα των κοριτσιών. Όμως, έχει τα πιο εκπληκτικά μάτια που έχω δει ποτέ. Το ένα είναι καστανό και το άλλο πράσινο! Δεν είχα ξαναδεί ποτέ μου άνθρωπο με διαφορετικό χρώμα στα μάτια του και έμεινα για λίγο ακίνητη, χαμένη, να τα κοιτάζω. Νομίζω πως τον ερωτεύτηκα εκείνη τη στιγμή, παρ'

όλο που δεν το κατάλαβα μέχρι το βράδυ, που έπεσα στο κρεβάτι μου και κατάλαβα πως δεν μπορούσα να βγάλω την εικόνα των ματιών του απ' τη σκέψη μου.

Από την επόμενη μέρα άρχισα να πηρζω την ξαδέλφη μου τη Βάσω, που πήγαινε κι αυτή τρίτη λυκείου, αλλά στο άλλο τμήμα. Σε χλωρό κλαρί δεν την άφησα, μέχρι να μου βρει ό,τι στοιχεία μπορούσε για εκείνον: επίθετο, κινητό, προφίλ στο Φέισμπουκ, λογαριασμό στο Ίνσταγκραμ. Του έκανα αμέσως αίτημα φιλίας. Το δέχτηκε. Δεν είχε πολλούς φίλους και όλες του οι φωτογραφίες και οι αναρτήσεις ήταν για συνταγές φαγητών από διάφορες χώρες. Μιλούσαμε για ώρες κάθε βράδυ στο Μέσεντζερ, αλλά από κοντά... τίποτα. Έμαθα πως θέλει να γίνει σεφ, πως από μικρό τον τράβαγε η αλχημεία της κουζίνας, πως εννιά χρόνων έφτιαξε ολομόναχος, για να κάνει έκπληξη στους γονείς του, το πρώτο του παστίτσιο. Πως έχει μια μεγαλύτερη αδελφή που σπουδάζει αρχιτεκτονική και πως το αστείο της οικογένειας είναι πως, με την ανεργία που υπάρχει, η Έλενα μπορεί να μη βρει δουλειά με το πτυχίο της, αλλά τουλάχιστον ο μικρός της αδελφός θα μπορεί να την ταΐζει πάντα.

Εν τω μεταξύ εγώ περίμενα ανυπόμονα τον σχολικό χορό προς τιμήν της τρίτης λυκείου, που θα γινόταν για πρώτη φορά μετά τον κόβιντ. Ήμουν εντελώς αποφασισμένη να του την πέσω, κι ό,τι θέλει ας γίνει. Κουβάλησα στην τσάντα μου μερικά κουτιά μπίρα και τον παρέσυρα έξω από την αίθουσα πολλαπλών χρήσεων, όπου γινόταν

ο χορός, γιατί μέσα είχε τόση φασαρία, που δεν άκουγα ούτε τις σκέψεις μου. Ο Γιάννης με ακολούθησε διστακτικά. Καθίσαμε σε ένα παγκάκι στο προαύλιο. Του έδωσα μια μπίρα και άνοιξα κι εγώ μία. Τον έβλεπα μαγκωμένο και μου κοβόταν η φόρα. Μήπως δεν με γουστάρει; Μήπως του φαίνομαι μικρή; Μήπως τα 'χει με κάποια και απλώς δεν το έχει αναφέρει; Αφού καθίσαμε για κάμποσο σιωπηλοί, ρουφώντας τις μπίρες μας, το πήρα απόφαση πως δεν είχε σκοπό ν' ανοίξει το στόμα του.

– Ξέρεις τι; του λέω ξαφνικά. Έχω βάλει ένα στοίχημα με την κολλητή μου πως απόψε θα... θα δεις κάτι, δηλαδή, θα σου δείξω κάτι, αλλά... μόνος σου... σε λίγο... τώρα!

Μπέρδευα τα λόγια μου σαν να ήμουν τύφλα στο μεθύσι, ούτε ήξερα τι ήθελα να πω, κι έτσι, τελικά, ενώ εκείνος με κοιτάζει μπερδεμένος, πέφτω πάνω του, χωρίς να του αφήσω χρόνο να αντιδράσει. Τον φιλάω λοιπόν, έχοντας πει αυτό το τελείως μπερδεμένο και άκυρο πράγμα, αλλά ο Γιάννης – σαν να μην το άκουσε – με αγκαλιάζει και το φιλί γίνεται αληθινό. Όταν τραβιέμαι, τον βλέπω να χαμογελάει.

– Ψέματα σου είπα, λέω, δεν υπάρχει στοίχημα... απλώς ήθελα να σε φιλήσω, αλλά δεν ήξερα πώς να αρχίσω, έτσι που δεν μιλούσαμε...

– Δεν σου πέρασε απ' το μυαλό πως μπορεί να είμαι ντροπαλός; ρωτάει.

Και μένω παγωτό. Μα πώς, αφού με περνάει δύο χρόνια, γίνεται να είναι ντροπαλό ένα αγόρι που μόλις τε-

λείωσε το λύκειο; Και όμως, γίνεται. Ντρεπόταν, μέχρι να σπάσει ο πάγος. Ύστερα όμως από εκείνο το πρώτο φιλί απλώς δεν μπορούσαμε να σταματήσουμε. Πήγαμε στο πλάι του κτιρίου, κι εκεί, ανάμεσα στους θάμνους, κοντά στα κάγκελα, μέσα στο σκοτάδι, αρχίσαμε να φασονόμαστε, μέχρι που ακούσαμε τη μουσική να σταματάει και τον πρόεδρο της τάξης να παίρνει το μικρόφωνο για τον αποχαιρετιστήριο λόγο. Γυρίσαμε στην αίθουσα κι ο Γιάννης με κρατούσε όλη την ώρα από τη μέση. Έπλεα σε πελάγη ευτυχίας.

Και τελείωσε η σχολική χρονιά, κι εμείς ήμαστε ερωτευμένοι. Κάθε μέρα μαζί, τόσο που η Χλόη άρχισε να διαμαρτύρεται.

Η Χλόη είναι η κολλητή μου και το ακριβώς αντίθετο από μένα. Παρασύρεται διαρκώς σε περιεργες φάσεις και μπλέκει σε μπελάδες. Πώς λέει ο σοφός λαός: «Το 'χει η κούτρα του να κατεβάζει ψείρες»; Ε, αυτό. Από το απλό, να χάνει τις πρωινές ώρες μαθημάτων διότι κατά λάθος έβαλε το ξυπνητήρι μια ώρα αργότερα, μέχρι την εμπλοκή της σε μια υπόθεση που αναστάτωσε το λύκειο και για κάποιες βδομάδες αποτελούσε αποκλειστικό θέμα συζήτησης. Πιο συγκεκριμένα: Μια ομάδα παιδιών μπήκαν εν ώρα μαθήματος στο γραφείο των καθηγητών και έκλεψαν τα θέματα εξετάσεων της φυσικής. Ήταν μαθητές της τρίτης λυκείου και η Χλόη έκανε παρέα με κάποιους από αυτούς. Ευτυχώς, ο Γιάννης δεν είχε καμία σχέση με τους εμπλεκόμενους, αλλά η Χλόη, αν και μαθήτρια της δευτέ-

ρας λυκείου, είχε θεαθεί μαζί τους στο προαύλιο, και μάλιστα σε ώρες που κανονικά θα έπρεπε να βρίσκεται στην τάξη της. Έτσι την κάλεσαν στο γραφείο για εξηγήσεις. Κυρίως νομίζω γιατί δεν χαίρει της εκτίμησης των καθηγητών, οι βαθμοί της είναι λίγο πριν την απόλυτη απελπισία και οι απουσίες της στον θεό. Για καλή της τύχη όμως, έτυχε τη μέρα που έγινε το συμβάν η Χλόη να απουσιάζει.

Οι γονείς της Χλόης είναι χωρισμένοι και μένει με τη μητέρα της. Βασικά όμως είναι σαν να μένει μόνη της, γιατί η μητέρα της είναι νοσηλεύτρια και δουλεύει σε κυλιόμενες βάρδιες. Με αποτέλεσμα η Χλόη πολλά βράδια να κοιμάται μόνη της στο σπίτι, να τρώει ένα κάρο βλακείες όταν δεν βρίσκει φαί μαγειρεμένο – πράγμα που συμβαίνει συχνά – και να ξενυχτάει σερφάροντας στο διαδίκτυο, τόσο που να μην μπορεί να ξυπνήσει το πρωί. Η μητέρα της είναι μια πολύ ήπια γυναίκα που ξεθεώνεται στη δουλειά. Γυρίζει στο σπίτι πτώμα στην κούραση και το μόνο που δεν αντέχει είναι να στήνει καβγάδες με την κόρη της. Κάτι το οποίο δεν αποφεύγει τελικά, αφού στο τέλος της χρονιάς η κυρία Βιβή πρέπει να παρακαλάει γονατιστή για να περάσουν κάποιες αδικαιολόγητες απουσίες ως δικαιολογημένες. Και η αξιοπρέπεια της βάλλεται όταν αναγκάζεται να παρακαλάει απ' τη μία τον λυκειάρχη κι απ' την άλλη ένα σωρό γιατρούς στο νοσοκομείο που δουλεύει να της δίνουν ψεύτικες βεβαιώσεις ασθένειας, για να δικαιολογήσει τις αδικαιολόγητες απουσίες της κόρης της.

– Δεν σε αντέχω άλλο! φωνάζει στη Χλόη όταν γυρίζουν στο σπίτι. Άντε, να τελειώσει και η τελευταία σου χρονιά και να δεις τι θα κάνεις επιτέλους με τη ζωή σου! Αν δηλαδή καταφέρεις να το πάρεις το απολυτήριο, γιατί κι αυτό χλομό το βλέπω.

– Τόση εμπιστοσύνη μου έχεις, δηλαδή; Με θεωρείς ηλίθια; θυμώνει η Χλόη.

– Όταν ρισκάρεις να χάσεις τη χρονιά από απουσίες, ναι, ηλίθια σε θεωρώ. Νομίζεις πως η ζωή είναι εύκολη; Πως θα έχεις πάντα ένα κρεβάτι να κοιμηθείς και φαΐ να φας χωρίς να κοπιάζεις γι' αυτό; Η ζωή είναι αγώνας, κατάλαβέ το, όχι αραλίκι!

– Φαΐ να φάω δεν βρίσκω συχνά σ' αυτό το σπίτι! αντεπιτίθεται η Χλόη, για να την πληγώσει.

– Να φτιάξεις εσύ λοιπόν ένα φαΐ, όταν εγώ δεν προφταίνω! δακρύζει η κυρία Βιβή, που κλαίει εύκολα. Να βρω κι εγώ μια φορά μαγειρεμένο φαΐ να με περιμένει, που να μην το 'χω φτιάξει μόνη μου... Ολόκληρη γαϊδούρα έγινες, δεν μπορείς να φτιάξεις μια σάλτσα και να βράσεις ένα μακαρόνι; Όλη μέρα στο κινητό και στο λάπτοπ, ενώ εγώ σκοτώνομαι στη δουλειά! Δεν με λυπάσαι καθόλου;

Η Χλόη μπαίνει στο δωμάτιό της και βροντάει πίσω της την πόρτα. Νιώθει ένοχη που κάνει τη μάνα της να κλαίει απ' τα νεύρα της, αλλά δεν μπορεί να σταματήσει να την πληγώνει. Όπως κι εγώ, είναι κι αυτή πιεσμένη και απογοητευμένη από όλες τις πιθανές προοπτικές του

μέλλοντός της. Σε λίγους μήνες τι; Δουλειά σε καφετέρια; Σε κατάσταση ρούχων; Σεζόν σε κάποιο νησί, όπου δεν θα βλέπει το φως της μέρας δουλεύοντας στη λάντζα για τέσσερις μήνες, για να μαζέψει κάποια λεφτά για τον χειμώνα; Ή να ξεχάσει παρέες και ξενύχτια και να ριχτεί με τα μούτρα στο διάβασμα, για να δώσει πανελλήνιες, με την ελπίδα μήπως πιάσει καμία σχολή με χαμηλή βάση εισαγωγής;

Καθώς εξετάζουμε μαζί όλα τα ενδεχόμενα, διαβάζουμε ότι ζήτηση στην αγορά εργασίας έχουν οι σχολές παραϊατρικών επαγγελμάτων, όπως η λογοθεραπεία, η μαιευτική, η φυσιοθεραπεία. Μόνο που την ίδια απέχθεια που τρέφω εγώ για τα επαγγέλματα των γονιών μου τρέφει κι η Χλόη για καθετί που σχετίζεται με το επάγγελμα της μάνας της.

– Φαντάζεσαι να γίνω μαία και να βρεθώ σε καμιά αίθουσα τοκετού με νοσηλεύτρια τη Βιβή; Α χα χα χα! Θα γελάσει ο κάθε πικραμένος! Μόνο η έγκυος δεν θα γελάει, γιατί, τη στιγμή που εκείνη θα προσπαθεί να εφαρμόσει τη χαλάρωση που έμαθε για να αντέξει τις ωδίνες, εγώ θα βρίζομαι με τη μάνα μου... Όχι, όχι, ξέχνα το, τίποτα παραϊατρικό, έχει κακά βάιμπς, μου ταραάζει τα τσάκρα!

– Ο Γιάννης προσπαθεί να με ψήσει να πάω στη δική του σχολή κι όταν τελειώσουμε να αναλάβουμε μαζί κάποιο μαγαζί εστίασης οι δυο μας. Έρχεσαι κι εσύ; Τουλάχιστον θα είμαστε παρέα και θα μάθουμε κάτι πρακτικό, που είναι πάντα χρήσιμο: μαγείρεμα, λέω απογοητευμένη.